

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α' ΙΟΥΝΙΟΣ - 1927 - ΤΕΥΧΟΣ 7^ο

“ΑΓΑΠΗΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ”

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Μύρισε ἡ βιόλα: κιόλας χιτὲς τὴν εἶδα! ὀρθή, μεγάλη
σιμὰ στὸ δρόμο τῶν γοργῶν, τρεχούμενων νερῶν
πὸν ἔθλιβαν, πότε, μέσα τους τὸ ἀβρό της τὸ κεφάλι,
ἢ ἓνα πετούμενο ὄνειρο πρωτάρικων φτερῶν.
Κ' ἐγώ; θὰ ξαναζήσω — πές! μᾶς Ἄνοιξης τίς χάρες
παλιᾶς; θὰ ξαναἰδῶ τ' ἀγνὰ σου μάτια νὰ μοῦ τάζουν;
Ἔλα! τὰ πάντα ἀποζητοῦν ἐσένα! οἱ κνηγάρες
οἱ πεταλοῦδες, κ' οἱ γλαυκὲς βιόλες γιὰ σὲ στενάζουν.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ Κ' Η ΑΝΟΙΞΗ

Τὸ χελιδόνι μοῦ ἔλειψε ἀπ' τὴ στέγη, πὸν ἀγαποῦσα,
κ' ἤρθε στὴ στέγη σου γοργό:
Γιατί; — Γιατί! Εἶσαι ἢ Ἄνοιξις ἢ γλυκοκελαϊδοῦσα,
κ' ὁ κρῦος χειμῶνας εἴμ' ἐγώ!
Σωστά. Τὸ νοιώθω τὸ γιατί θᾶσαι μακρὰ ἀπὸ μένα.
Ὡ μαύρη, ὦ μισημένη ἀλήθεια!
Νὰ ξευγαρώσουν δὲν μποροῦν τὰ χιόνια, παγωμένα,
καὶ τὰ ροδόβαφα, μεστὰ τῆς Ἄνοιξης τὰ στήθεια!

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ Κ' Η ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Τὸ ἀμάρτημα πὸν ἐγεύθηκα! Χορταίνω; ἄ! δὲ χορταίνω,
νὰ τὸ θυμοῦμαι, ἔτσι γλυκό...
Ἡ ὥρα δὲ φτάνει νὰ μὲ βροῖ ποιτὲς μετανοιωμένο
γι' αὐτὸ τὸ ἀγνό, τὸ ἀγνό κακό:
γιατί, ἢ μετάνοια ὅσο νὰρθῇ, μυριόμορφη, μεγάλη
ἢ ἀνάμνησή του, δὲ μ' ἀφήνει:
τόσο, πού, τέλος, καταρτῶ νὰ τὴν ποθῶ καὶ πάλι
τὴν ὥρα τῆ Βαλπούργεια ἐκεῖνη!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ